

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI SÁU

ĐIỀN QUY NÔNG ÁM HẠI MIÊU GIA

Hồ Phỉ ngó thấy vợ chồng Lưu Hạc Chân chạy về phía tây toan co gò rượt theo, bỗng phía trước có ba người chạy tới. Ba người này đều mặc hiếu phục. Không cần nhìn rõ mặt cũng nhận ra Chung Thị Tam Hùng.

Hồ Phỉ thấy Miêu Nhân Phượng hay tay bưng mắt, vẻ mặt cực kỳ đau khổ muốn đến cứu trợ nhưng lại sợ đột nhiên y phóng chưởng đánh ra. Vừa rồi chàng đã cùng y trao đổi một chiêu là chưởng lực đối phương ghê gớm vô cùng.

Chàng vội hô lớn :

-Miêu đại hiệp ! Tại hạ tuy chẳng phải bạn hữu của đại hiệp nhưng quyết không gia hại đại hiệp đâu. Đại hiệp tin được chăng ?

Mấy câu này chàng nói bằng một giọng rất thành khẩn. Miêu Nhân Phượng tuy chưa nhìn thấy mặt, lại mới bị gian nhân ám toán, cặp mắt đau như dao cắt nhưng vừa nghe thấy thanh âm Hồ Phỉ tự nhiên cảm thấy thiếu niên này không phải hạng tồi bại. Thật là anh hùng lại biết anh hùng, mới nửa câu đã ý hiệp tâm đầu. Y nói ngay :

-Tiểu huynh đệ ngăn chặn gian nhân ở ngoài cửa cho ta.

Y không trả lời câu hỏi của Hồ Phỉ mà bảo chàng ngăn chặn ngoại địch thì dĩ nhiên coi chàng như bạn thân.

Hồ Phỉ trước ngực nóng bừng cảm thấy câu nói này hào khí ngất trời. Nếu chẳng phải bụng dạ khoát đạt của bậc đại anh hùng đại hào kiệt quyết không thể thốt ra được.

Miêu Nhân Phượng nói một câu đủ khiến cho Hồ Phỉ khâm phục. Chàng thấy Chung thị huynh đệ còn cách cửa nhà chừng hai chục trượng liền cầm cây đèn nến chạy vào bếp múc bầu nước trong đưa cho Miêu Nhân Phượng nói :

-Đại hiệp rửa mắt lệ đi !

Miêu Nhân Phượng tuy mắt đau kịch liệt nhưng tâm trí hãh còn sáng suốt. Y nghe rõ trên đường lớn trước mặt có ba người chạy tới. Mặt sau nhà lại có bốn người đã nhảy lên nóc nhà. Y đón lấy bầu nước lạnh mình tiến vào nội phòng, bỗng đứa con gái nhỏ lên rồi mới cúi đầu xuống rửa mắt.

Thứ độc dược này thật là khủng khiếp, dùng nước rửa lại càng đau thấu tâm can.

Con nhỏ đang mơ màng cất tiếng hỏi :

-Gia gia ! Gia gia chơi với Lan nhi ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Ừ ! Lan nhi ngoan lắm ! Gia gia đang bông Lan nhi đây, Lan nhi đừng mở mắt ra, cứ nhắm mắt lại mà ngủ.

Con nhỏ hỏi :

-Con sói già không ăn thịt cừu non chứ ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Không có đâu. Người đi săn tới nơi, con sói già chạy mất rồi.

Con nhỏ thở phào một cái, nét mặt lộ vẻ mỉm cười rồi cúi vào ngực phụ thân mà ngủ.

Hồ Phỉ nghe hai cha con đối đáp ban đầu sững sốt một chút rồi chàng hiểu ngay trước khi con nhỏ đi ngủ đã nghe phụ thân kể chuyện cổ tích con sói già muốn ăn thịt con cừu non. Nó đang ngủ sực tỉnh nhớ câu chuyện này mới hỏi vậy.

Hiện giờ Chung thị tam hùng chỉ còn cách cửa lớn chừng mười trượng lại nghe hai tiếng vèo vèo. Hai người từ trên nóc nhà nhảy xuống sân.

Hồ Phỉ đóng cửa lại, kéo cái bàn chặn phía trong kín cho Chung thị huynh đệ không thể vào nhà ngay được để khỏi bị tiền hậu giáp công. Tiếp theo chàng phất tay áo quạt tắt ngọn nến.

Hai người nhảy xuống sân rồi thấy trong nhà không có lửa sáng chưa dám sấn vào ngay.

Miêu Nhân Phượng khẽ nói :

-Để bọn bốn người tiến vào.

Hồ Phỉ đáp :

-Dạ !

Chàng lấy hỏa tập quạt lửa lên châm vào đèn nến, đặt xuống bàn.

Bỗng nghe ngoài cửa lớn Chung Triệu Anh cất tiếng hô :

-Chung thị huynh đệ là Triệu Anh. Triệu Văn, Triệu Năng ở Ngạc Bắc xin bái kiến Miêu đại hiệp để báo việc khẩn cấp.

Miêu Nhân Phượng háng đặng một tiếng chứ không trả lời.

Hai người trong sân một cầm đao còn một sử cây Tam tiết côn. Chúng thấy Miêu Nhân Phượng cặp mắt nhắm nghiền không mở ra được nhưng khiếp oai con người Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ vẫn chưa dám tiến vào nhà. Người cầm đao nhìn lên nóc nhà vẫy tay một cái, hô :

-Hắn đui mắt rồi !

Hai người trên nóc nhà cả mừng nhảy xuống.

Hồ Phỉ ngó thấy thân thủ hai người rất này rất mau lẹ. So với hai người kia, bản lĩnh của chúng còn cao cường hơn nhiều. Chàng đẩy song chưởng về phía trước quát :

-Vào đi !

Luồng chưởng lực này cực kỳ cương mãnh, hai người không dám đón tiếp, lùi lại phía sau ba bước. Chúng đi lối cửa bên tiến vào nhà khách.

Hồ Phi đứng ngoài cửa lớn khẽ hít một hơi chân khí rồi thở mạnh ra. Cây đèn nấn lại tắt phụt.

Trong nhà khách tối đen. Bốn người đến tập kích giạt nảy mình. Chúng cầm binh khí xông vào đánh Miêu Nhân Phượng.

Con nhỏ ngủ trong lòng Miêu Nhân Phượng trở mình hỏi :

-Gia gia ! Tiếng gì thế ? Con sói già trở lại ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Không phải con sói già, chỉ có bốn con chuột cống.

Bỗng nghe tiếng binh khí rít lên nhằm đầu mình đánh xuống, lại có tiếng loảng xoảng, y biết đây là những loại võ khí như Tam tiết côn, Liễu tử thương. Y vươn tay chụp lấy đầu cây Tam tiết côn rung mạnh một cái.

Người kia ối lên một tiếng, cánh tay tê chồn để cây Tam tiết côn tuột mất.

Miêu Nhân Phượng thuận tay vung ra đánh chát một tiếng trúng vào sau lưng hấn. Người đó ngất đi.

Còn hai người sử đao, một người sử thiết tiên từ ba mặt đánh tới.

Con nhỏ hỏi :

-Gia gia ! Con chuột có cắn người không ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Chuột mò đến toan cắn trộm người nhưng thấy con mèo liền chạy trốn.

Con nhỏ lại hỏi :

-Tiếng gì vang lên thế ? Có phải gió bão không ? Gia gia ! Trời sắp mưa rồi ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Đúng thế ! Lát nữa sấm nổ.

Con nhỏ hỏi :

-Lôi công Bồ Tát chỉ đánh người tàn ác chứ không đánh người tử tế phải không ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Phải rồi ! Lôi công Bồ Tát rất thích những đứa nhỏ ngoan ngoãn.

Miêu Nhân Phượng một tay chiết giải ba món binh khí, miệng lại đối đáp với con gái tựa hồ chẳng có ba địch nhân vào đây.

Ba người kia sử tuyệt chiêu đều bị Miêu Nhân Phượng đưa tay mặt ra phản kích, hóa giải.

Hán tử sử đao thứ nhất kinh hãi la lên :

-Gió dữ ! Chạy đi !

Hấn trở gót toan chạy ra ngoài vừa tới bên cửa lớn liền bị Hồ Phi vung chân trái đá té xuống đất, tiện tay chàng đoạt lấy đơn đao.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Bảo bảo ngoan lắm ! Có muốn nghe sấm nổ không ?

Y vung quyền đâm trúng vào hàm dưới hán tử sử thiết tiên đánh bình một tiếng. Người hán tử sử thiết tiên tung mình lên bay qua đầu Hồ Phỉ rớt xuống đất.

Còn hán tử sử đao nữa, võ công cao hơn cả bọn. Miêu Nhân Phượng đánh luôn hai quyền, hấn đều tránh thoát.

Miêu Nhân Phượng sợ con gái khiếp vía liền ngồi xuống ghế không rượt theo.

Bây giờ người kia biết rõ Miêu Nhân Phượng tuy đui mắt nhưng hấn không thể địch nổi. Hấn còn biết người giữ cửa cũng là tay lợi hại. Hấn bị khốn trong căn nhà nhỏ chẳng gì ba ba trong rọ. Chẳng lẽ bó tay chịu chết, đột nhiên hấn vung đao chém xuống đầu Miêu Nhân Phượng. Hấn nhân lúc Miêu Nhân Phượng né tránh lạng người tiến vào phòng ngủ bật lửa lên đốt rèm rồi dỡ cửa sổ chuồn ra nhảy lên nóc nhà.

Tám rèm cửa sa cháy rất lẹ, chớp mắt đã khói um cả nhà.

Chung Triệu Anh ở ngoài cửa gõ lớn :

-Miêu đại hiệp ! Ba anh em tại hạ đến đây để tử võ nhưng hiện giờ quyết chẳng nhân lúc đại hiệp nguy cấp mà động thủ. Đại hiệp cứ yên lòng.

Chung Triệu Văn thấy ngọn lửa ló ra ngoài cửa sổ liền la hoảng :

-Cháy ! Cháy !

Chung Triệu Năng cũng lên tiếng :

-Bọn tặc tử đê hèn như vậy. Đại ca, chúng ta phải cứu hỏa đã.

Ba người nhảy lên nóc nhà muốn tìm nước chữa lửa.

Hồ Phỉ biết Chung thị huynh đệ võ công rất cao thâm chứ không phải như bọn bốn người vừa rồi. Miêu Nhân Phượng bản lãnh có cao cường đến đâu nhưng hai mắt không nhìn thấy gì, lại bồng đĩa nhỏ trong lòng thì khó bề chống đối. Chàng liền lớn tiếng quát :

-Quân gian đồ vô sỉ kia không được tiến vào.

Chung thị huynh đệ còn đang ngơ ngác thì thế lửa rất lớn.

Con nhỏ la lên :

-Gia gia ! Nóng quá !

Miêu Nhân Phượng đẩy cái bàn sang bên, vung chân đá ra. Cánh cửa bay đi đến bảy, tám thước. Y bồng đĩa nhỏ ra khỏi cửa lớn rồi lại quay lên nóc nhà vẫy tay nói :

-Bây giờ động thủ được rồi.

Y sợ cho con gái kinh hãi nên cất tiếng nhỏ nhẹ gọi địch nhân.

Y nghĩ tới tám năm trước đối địch với Chung thị tam hùng cũng gặp lúc trong nhà bốc lửa và y cũng bị trọng thương, chỉ khác ở chỗ người bầu bạn với y không phải là con nhỏ mà là một vị cô nương sau làm vợ y. Vị cô nương kia gặp lúc nguy cấp liền bỏ chạy ra ngoài.

Hồ Phỉ thấy thế lửa dữ quá, chằng cho Miêu Nhân Phượng còn chống được một lúc liền tìm cách cứu hỏa là việc khẩn yếu hơn. Chằng chạy vào bếp thấy ba cái lu lớn, lu nào cũng đầy nước. Chằng liền ôm một lu, quát to một tiếng nhắc bổng cái lu lên. Tuy chằng lúc này công lực đã vào hạng nhất mà chân bước lảo đảo. Chằng phải nín hơi bê lu nước đến ngoài phòng ngủ, liệng cả lu lẫn nước vào.

Ngọn lửa bị lu nước dội lên liền nhỏ đi nhưng chưa tắt.

Chằng lại đi bên lu thứ hai đến trước cửa phòng ngủ, toan vận hết sức liệng vào thì đột nhiên nghe sau lưng đánh véo một tiếng. Có người tập kích. Nguyên hán tử mới đây bị chằng đá té đã lượm đơ đao nhằm chém xuống sau lưng chằng.

Hồ Phỉ hai tay bê lu nước không còn sức kháng cự vội xoay chân đá moc về phía sau. Phát đá rất quái dị. Ngày trước Diêm Cơ học được chiêu này mà cả Mã Hành Không, một võ sư nổi danh cũng khó bề chiết giải. Bây giờ Hồ Phỉ đá trúng vào bụng dưới hán tử đánh bình một tiếng. Cả người lẫn đao hán tử vọt qua đầu Hồ Phỉ rớt xuống lu nước mà chằng đang ôm trong tay. Thế là sức nặng tăng thêm một trăm năm, sáu chục cân nữa. Chằng không chịu đựng nổi, tiện tay đẩy một cái cả lu nước lẫn người bay vào trong đồng lửa. Cái lu vỡ tan làm cho hán tử khắp mình bị thương. May mà ngọn lửa tắt rồi nên hán tử chưa bị uổng mạng.

Hồ Phỉ thấy lửa tắt toan lại trợ lực Miêu Nhân Phượng bỗng nghe phía sau chát chúa. Cuộc chiến đấu rất kịch liệt. Tiếng quát mắng hiển nhiên là thanh âm Lưu Hạc Chân. Lão quát :

-Hảo gian tặc ! Người mắc bẫy ta rồi !

Hồ Phỉ tự hỏi :

-Lão động thủ với ai vậy ? Chính lão là kẻ đầu tội trong vụ này, ta phải bắt lão mới được.

Chằng từ cửa sau chạy ra thì thấy hai thanh đao bay lên không. Lưu Hạc Chân cùng một người nữa đang chiến đấu tay không. Chằng nhìn kỹ thì chính là hán tử vừa phóng hỏa.

Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng :

-Những chuyện bữa nay thật khó hiểu. Hai người này hiển nhiên cùng một phe kia mà ? Tại sao họ lại đánh nhau ? Nhưng chúng đều là quân bất lương.

Chằng liền vọt lên trước thi triển đại cầm nã thủ chụp vào yếu huyệt sau lưng hai người. Vì hai người đang đánh nhau kịch liệt không kịp kháng cự nên Hồ Phỉ ra tay một cái đã thành công.

Hồ Phỉ lắng tai nghe thanh âm cuộc đấu ngoài cửa lớn, chằng sợ Miêu Nhân Phượng chẳng nhìn thấy gì tất sẽ bị Chung thị huynh đệ thừa cơ hãm hại. Chằng ngó thấy bên cạnh có cái giếng liền hai tay liệng hai người xuống giếng đó. Chằng lại sợ hai người bò lên trốn mất liền chạy vào bếp ôm cái lu thứ ra lấp miệng giếng rồi mới chạy quanh căn nhà về cửa trước.

Chàng thấy Chung thị huynh đệ đã nhảy xuống đất đứng cách Miêu Nhân Phượng bảy, tám trượng. Tay chúng đều cầm một cặp phán quan bút mà không vào gân để động thủ. Chàng nói :

-Miêu đại hiệp ! Đại hiệp để tại hạ bông em nhỏ cho.

Miêu Nhân Phượng đang nghĩ mình mất đui rồi, dù có đánh lui được Chung thị huynh đệ nhưng bình sinh kết oán đã nhiều. Tin mình bị đui mất đôn đại ra ngoài giang hồ, cường địch tới tấp kéo đến thì làm sao chống cự nổi ? Nhận thấy mình khó lòng bảo toàn được tính mạng, chỉ lo cho đứa con nhỏ không biết ra làm sao ?

Bỗng nghe Hồ Phỉ vừa lui địch vừa đập tắt lửa. Quả là người trí dũng kiêm toàn. Tuy y chưa từng quen biết nhưng thấy chàng đầy lòng nghĩa khí, có thể giao con gái được, y liền cất tiếng hỏi :

-Tiểu huynh đệ ! Tôn tính đại danh là chi ? Có liên quan gì với ta không ?

Hồ Phỉ nghĩ tới tiên phụ không hiểu có phải chết về tay Miêu Nhân Phượng hay không nhưng lúc này chưa tiện nhắc tới liền đáp :

-Bậc đại trượng phu giao kết chỉ cần lấy gan ruột đối đãi nhau hà tất phải nhắc tới họ tên ? Miêu đại hiệp mà tin được thì tại hạ có tan xương nát thịt cùng quyết bảo vệ cho lệnh ái được chu toàn.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Hay lắm ! Bình sinh Miêu Nhân Phượng một mình qua lại giang hồ chỉ có hai người bạn tri giao. Một là Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao và hai là tiểu huynh đệ mà chưa biết họ tên.

Dứt lời y bỗng đưa nhỏ đưa cho Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ tuy rất khâm phục Miêu Nhân Phượng nhưng vẫn e là kẻ thù giết cha, giữa mối ân oán khó bề xử sự. Chàng nghe y nói là bạn tri giao của phụ thân, trong dạ mừng thầm. Hai tay đón lấy đứa nhỏ, chàng thấy nó mới bảy, tám tuổi mà coi rất ngộ. Con nhỏ vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại đang nhắm mắt ngủ, hơi thở đều đặn, khoe miệng lộ nụ cười rất khả ái.

Chung thị tam hùng thấy Hồ Phỉ cũng ở đây lại nghe hai người đối đáp thân mật trong lòng rất lấy làm kỳ.

Miêu Nhân Phượng xé mảnh áo buộc lấy mắt, hai tay chấp để sau lưng, cất giọng trầm trầm nói :

-Loài gian tặc vô sỉ kia ! Xông vào cả đi ! Con gái ta đang ngủ các người đừng lớn tiếng làm kinh động đến y.

Chung Triệu Anh tiến lên một bước tức giận nói :

-Miêu đại hiệp ! Ngày trước đồ đệ của bọn ta chết về tay đại hiệp. Anh em ta đến vấn tội và trả thù, sau mới biết ra tặc đồ nhi dòm đồ lợi khí của người khác, hành sự không đoan chính, chết là đáng kiếp. Vụ này bọn ta đa tạ đại hiệp đã thanh lý môn hộ dùm cho.

Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng đáp :

-Người nói nhỏ ta cũng nghe được.

Chung Triệu Anh tức giận lại nói :

-Có điều khi ấy đại hiệp bị thương ở chân, ba anh em ta vẫn không dịch nổi, trong lòng bất phục nên bữa nay đến thỉnh giáo. Dọc đường được biết có gian nhân mưu đồ ám toán đại hiệp, anh em ta đi suốt đêm ngày tới đây để báo cho đại hiệp biết mà đề phòng. Bây giờ gian nhân chạy đi rồi, tứ giáo hay không là tùy ở nơi đại hiệp. Sao đại hiệp lại buông lời khinh bạc ? Sao đại hiệp còn buộc mắt lại ? Phải chăng Chung thị tam hùng không đáng để đại hiệp mở mắt trông ? Hay là đại hiệp tự cho võ công mình tinh tuyệt, bịt mắt lại cũng thừa sức đả bại anh em ta ?

Miêu Nhân Phượng nghe hấn nói thì dường như vụ mình bị trúng độc đui mắt, hấn chẳng tri tình, hạ thấp giọng xuống đáp :

-Mắt ta đui rồi !

Chung Triệu Anh cả kinh cất tiếng run run :

-Trời ơi ! Nếu vậy thì bọn tại hạ trách làm miêu đại hiệp. Anh em tại hạ khổ công rèn luyện bảy, tám năm trời, võ công chẳng lấy gì làm tiến bộ. Vậy xin lãnh giáo bỏ đi không nhắc tới nữa. Đại hiệp có biết một nhân vật ở Vì Đà Môn tên gọi Lưu Hạc Chân không ? Vừa rồi trong những người bị đại hiệp đánh đuổi không thấy hấn. Chỉ một hai ngày nữa, hấn sẽ tới đây mà đại hiệp lại bị mù mắt nên phải đề phòng.

Hồ Phỉ hỏi xen vào :

-Chung đại gia ! Vụ Lưu Hạc Chân hạ độc, đại gia không biết thật ư ?

Chung Triệu Anh hỏi lại :

-Người cũng đến đây rồi ư ? Người là bạn hay là thù của Miêu đại hiệp ? Chúng ta muốn ngăn chặn Lưu Hạc Chân sao người lại cực lực giúp hấn.

Hồ Phỉ đáp :

-Vụ này nói ra lại mắc cỡ. Những điều ngoắt ngoéo bên trong tiểu đệ không biết rõ. mau mà ở chỗ tiểu đệ đã bắt bọn Lưu Hạc Chân và đẩy xuống giếng ở phía sau. Chúng ta hỏi hấn thì sẽ biết đầu đuôi.

Chàng quay lại hỏi Miêu Nhân Phượng :

-Chung thị huynh đệ là hảo nhân hay là hoại nhân ?

Chung Triệu Văn lạnh lùng xen vào :

-Chúng ta không hành hiệp trượng nghĩa, lại chẳng tế bản trợ cô thù còn là hảo nhân gì nữa ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Chung thị tam hùng không phải là hạng tiểu nhân đê hèn.

Chung thị huynh đệ nghe Miêu Nhân Phượng bình phẩm câu này, lòng mừng hớn hở.

Chung Triệu Văn cùng Chung Triệu Năng quanh ra sau nhà, khiêng lu nước đặt sang một bên, quát lớn :

-Lên đây ?

Bỗng nghe trong giếng có tiếng thở hồng hộc mà là thanh âm hai người.

Bình một tiếng vang lên rồi chát một tiếng tiếp theo, lại còn tiếng nước động bị bơm. Dường như hai người đang đánh nhau kịch liệt.

Cái giếng này một người xoay sở còn khó khăn thì hai người đánh đấm nhau làm sao được ?

Chung Triệu Anh cầm sợi dây đầu có buộc thùng thả xuống lớn tiếng hô :

-Bám vào miệng thùng để ta lôi các người lên.

Y cảm thấy giây nặng trĩu biết là người phía dưới nắm lấy rồi liền vận kinh lực kéo dây lên. Quả nhiên thấy hai người ướt đầm đìa.

Lưu Hạc Chân chân chưa chấm đất đã phóng chưởng đánh người kia.

Người kia võ công kém hơn lão, ở trong giếng đã bị an đòn và bị uống nước no, người hôn mê ly bì.

Chung TRIỆU NANG cầm cặp quán quan bút chỉ vào sau lưng hai người quát :

-Muốn sống thì đừng động thủ nữa.

Chung thị huynh đệ nắm hai người lôi lên nhà. Lúc này Hồ Phi đã giao đứa nhỏ lại cho Miêu Nhân Phượng. Chàng thắp đèn rồi cùng Chung Triệu Anh đứng hai bên.

Phòng ngủ bị trận hỏa tai, nước đổ đầy nhà không còn chỗ đứng. Miêu Nhân Phượng đặt con gái xuống giường ở trong sương phòng, lúc quay ra thì Chung thị huynh đệ đã bắt Lưu Hạc Chân và một người nữa đưa tới.

Miêu Nhân Phượng thở dài nói :

-Thanh danh của Vi Đà Song Hạc hai mươi năm trước ta đã nghe nói đến. Vạn sự huynh không phải là hạng tồi bại trên chốn giang hồ.

Lưu Hạc Chân đáp :

-Miêu đại hiệp ! Tại hạ mắc lừa gian nhân, hối hận thì đã không kịp nữa. Mất đại hiệp bị thương nặng lắm không ?

Chung thị huynh đệ " ủa " lên một tiếng. Họ không hiểu Miêu Nhân Phượng bị thương ở mắt là việc vừa xảy ra.

Miêu Nhân Phượng xoay về phái hán tử sử đao nói :

-Phải chăng người là đệ tử của Điền Quy Nông ? Võ công của Thiên Long Môn người đã học đến bảy thành hỏa hầu rồi.

Hán tử chẳng còn hồn vía nào nữa, quỳ mọp xuống đập đầu lia lịa đáp :

-Miêu đại hiệp ! Tiểu nhân vâng lệnh người sai khiến chứ không phải tự mình hành động. Xin lão nhân gia rộng lượng dung tha.

Hắn oẹ hai tiếng miệng thổ nước ra.

Lưu Hạc Chân thóa mạ :

- Gian tặc ! Người lừa gạt ta thật là đau khổ !

Lão nháy xỏ lại toan động thủ.

Chung Triệu Anh giơ tay cản lại hỏi :

- Có điều gì cứ nói tử tế. Đầu đuôi vụ này ra làm sao ?

Lưu Hạc Chân cũng là nhân vật nổi danh trong võ lâm vì mắc lừa kẻ kẻ khác, mà khi cấp bại hoại không kiếm chế được. Lão bị Chung Triệu Anh cản lại liền nghĩ tới mình hành động sai lầm lại bị người liệng xuống giếng, tình trạng rất thảm bại, bình sinh lão chưa gặp chuyện gì đại nhục thế này bao giờ. Mắt tối sầm lại, lão ngồi thừ người ra đáp :

- Hổng rồi ! Hổng rồi ! Miêu đại hiệp ! Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.

Miêu Nhân Phượng đáp :

- Trong một đời người chẳng ai là không bị tiểu nhân lừa. Cái đó chẳng có chi đáng kể. Chắc Lưu huynh bị kẻ khác lừa gạt đưa thơ cho tại hạ ?

Hai mắt y trúng độc đui mù rồi mà nói năng vẫn ôn hòa khiến Hồ Phỉ cùng Chung thị huynh đệ ngấm ngầm bội phục.

Lưu Hạc Chân đáp :

- Người này tên gọi Trương Phi Hùng, ngày trước đã chịu ơn của Vạn sư ca nên được tin Vạn sư tạ thế đến điếu tang.

-----oO-----